

سطح‌بندی مناطق پانزده‌گانه شهر اصفهان از لحاظ زیرساخت‌های گردشگری ورزشی با استفاده از مدل HDI

ایمان چقاجردی*^۱ - رضا مختاری ملک‌آبادی^۲

۱. کارشناسی ارشد جغرافیا و برنامه‌ریزی گردشگری گروه جغرافیا واحد نجف‌آباد دانشگاه آزاد اسلامی، نجف‌آباد، اصفهان،

ایران ۲. دانشیار جغرافیا و برنامه‌ریزی شهری دانشگاه پیام نور تهران، ایران

(تاریخ دریافت: ۱۳۹۴/۰۹/۱۰، تاریخ تصویب: ۱۳۹۵/۰۲/۱۵)

چکیده

صنعت گردشگری در قرن حاضر از پررونق‌ترین صنایع و نیرو محرکه توسعه اقتصاد جهانی است. این صنعت نوظهور با تأثیرگذاری روی دیگر صنایع نظر بسیاری از دست‌اندرکاران صنایع را به خود جلب کرده است. گردشگری ورزشی نیز بخشی از گردشگری است که از تلفیق ورزش و گردشگری به‌وجود آمده و به‌سرعت در حال رشد و تبدیل شدن به صنعتی بزرگ و مستقل است. از مسائل و مشکلات گردشگری در ایران از جمله شهر اصفهان، عدم توازن در سازمان فضایی و عدم سلسله‌مراتب مبتنی بر رابطه تعاملی میان نواحی گردشگری است. سطح‌بندی زیرساخت‌های گردشگری در نواحی مختلف یک شهر و توزیع متعادل زیرساخت‌ها و تعدیل نابرابری در نواحی مختلف، از اقدامات اساسی توسعه گردشگری است. هدف از این پژوهش سطح‌بندی مناطق پانزده‌گانه شهر اصفهان از لحاظ زیرساخت‌های گردشگری ورزشی است و از مدل HDI برای تحلیل آن استفاده شده است. روش پژوهش توصیفی - تحلیلی است. برای جمع‌آوری اطلاعات از آمارنامه شهر اصفهان استفاده شده است. نتایج این پژوهش نشان داد که مناطق یک، سه، هفت، هشت، ده، یازده، دوازده، چهارده و پانزده دارای سطح توسعه‌یافتگی محروم، مناطق دو، چهار، پنج، نه و سیزده دارای سطح توسعه‌یافتگی متوسط و فقط منطقه شش دارای سطح توسعه‌یافتگی بالا هستند.

واژه‌های کلیدی

زیرساخت‌های ورزشی، سطح‌بندی، گردشگری ورزشی، مدل HDI، مناطق پانزده‌گانه.

مقدمه

صنعت گردشگری در بسیاری از کشورها نمودی از هویت فرهنگی یک کشور و از منابع مهم کسب درآمد آن کشور است. توسعه این صنعت برای کشورهای در حال توسعه که با معضلاتی چون بیکاری، محدودیت منابع انرژی و اقتصاد تک‌محصولی مواجهند، اهمیت ویژه‌ای دارد (۱). براساس آمارنامه سازمان جهانی گردشگری، بزرگ‌ترین سازمان در صنعت گردشگری جهان اکنون بخش صنعت گردشگری، به‌طور مستقیم یا غیرمستقیم بیش از ۲۰۰ میلیون فرصت شغلی تمام‌وقت، پاره‌وقت و فصلی به‌وجود آورده است. براساس گزارش سالیانه این سازمان در سال ۲۰۱۲ بالغ بر ۱ میلیارد گردشگر در سراسر دنیا از کشوری به کشور دیگر سفر کرده‌اند که رکورد بی‌نظیری بر جای گذاشته است. در سال ۲۰۱۱ این آمار ۱۳۸ میلیون نفر را نشان می‌دهد که این آمار در مقایسه با سال ۲۰۱۰ که تعداد گردشگران ۹۴۰ میلیون نفر و در سال ۲۰۰۹ که تعداد گردشگران ورودی ۸۸۲ میلیون نفر بوده، نشان‌دهنده نرخ رشد ۴/۶ درصد نسبت به سال گذشته است (۲). گردشگری ورزشی شامل هر گونه سفر از محل اقامت به‌منظور شرکت در فعالیت ورزشی تفریحی یا رقابتی، مشاهده ورزشی در سطوح آماتور یا حرفه‌های یا بازدید و مشاهده یک جاذبه ورزشی است (۳)؛ سفری تفریحی که در آن افراد برای مشارکت یا تماشای فعالیت‌های بدنی یا بزرگداشت جاذبه‌های مرتبط با فعالیت‌های بدنی، به‌طور موقتی از اجتماع محدوده زندگی خود دور می‌شوند و سفری که به دلایل غیرشغلی برای مشارکت یا مشاهده فعالیت‌های ورزشی به محلی دور از محدوده زندگی روزمره انجام می‌گیرد (۴). سود حاصل از گردشگری ورزشی در پشت صحنه ورزش و مسابقات ورزشی موجب می‌شود بسیاری از شهرها و کشورها این فرصت را بسیار مغتنم بشمارند و به جذب

گردشگران بپردازند (۵). طبق پیش‌بینی‌های انجام‌گرفته، گردشگری تا سال ۲۰۲۰ رشد ۵ درصدی در سطح جهان خواهد داشت، اما جالب است بدانیم این پیش‌بینی در مورد گردشگری ورزشی رقم ۱۰ درصدی را تا سال ۲۰۲۰ نشان می‌دهد (۶). گردشگری ورزشی یک بخش در حال توسعه گردشگری است که با توجه به آمار، حدود ۳۲ درصد از توفیقات و دستیابی‌های جهانی گردشگری را به خود اختصاص داده است (۷). در حال حاضر بسیاری از کشورهای جهان برای تقویت صنعت گردشگری ورزشی خود تلاش می‌کنند. میزبانی رویدادهای مهم بین‌المللی ورزشی و ایجاد پایگاه‌های تفریحی ورزشی ویژه گردشگران ورزشی و تجهیز و آماده‌سازی جاذبه‌های طبیعی ورزشی، از جمله فعالیت‌های مهمی است که در جهت جذب بیشتر گردشگران ورزشی خارجی و داخلی که در کشورهای مختلف جهان در حال پیگیری و انجام است (۸). سطح‌بندی نواحی گردشگری معیاری برای تعیین زیرساخت‌های مورد نیاز و تعدیل نابرابری بین نواحی است. تا دهه ۱۹۹۰ مطالب اندکی در مورد سطح‌بندی نواحی گردشگری انتشار یافته است. اما طی چند دهه اخیر محققان به سطح‌بندی نواحی گردشگری در مقیاس منطقه‌ای، ملی و بین‌المللی و ناحیه‌ای پرداخته‌اند (۹). شانک و چالدوری (۲۰۰۸) در مقاله‌ای به بررسی کیفیت خدمات گردشگری ورزشی با استفاده از عامل اکتشافی پرداختند و به این نتیجه رسیدند که کیفیت خدمات گردشگری دربرگیرنده کیفیت دسترسی، کیفیت مجموعه ورزشی، کیفیت اقامتگاه و کیفیت مسابقه است. منظور از کیفیت دسترسی، سهولت و سرعت رسیدن گردشگران به مناطق موردنظر و شامل کیفیت دسترسی به مقصد، مجموعه ورزشی و اقامتگاه است (۱۰). هال^۱ و همکاران (۲۰۱۲) در مقاله‌ای به بررسی

شهرآورد استقلال و پرسپولیس با استفاده از مدل شانک پرداختند و نشان دادند هر سه متغیر کیفیت دسترسی کیفیت، مجموعه ورزشی و کیفیت مسابقه تأثیر معناداری بر کیفیت خدمات گردشگری ورزشی دارند. تأثیر کیفیت مسابقه بیشتر است و برای بهبود وضعیت گردشگری ورزشی باید به آنها توجه کرد (۱۶). مهدی‌زاده و همکاران (۱۳۹۳) در مقاله‌ای به بررسی وضعیت گردشگری ورزشی در شهر مشهد براساس تحلیل SWOT پرداختند و به این نتیجه رسیدند از دیدگاه افراد مورد مطالعه، کیفیت اسکان در هتل‌ها مهم‌ترین نقطه قوت، نبود افراد متخصص در پست‌های مختلف مهم‌ترین نقطه ضعف، وجود دادوستد و بازار وسیع در مشهد مهم‌ترین فرصت و نبود حامیان مالی ورزشی مهم‌ترین تهدید در زمینه گردشگری ورزشی در شهر مشهد است (۱۷). خیری (۱۳۹۳) در پایان‌نامه خود به بررسی چالش‌های توسعه گردشگری ورزشی منطقه آزاد ارس از دیدگاه مدیران و کارشناسان پرداخت و به این نتیجه رسید که تأثیر عوامل منابع طبیعی، اطلاع‌رسانی و ارتباطات، تسهیلات زیرساختی، گردشگری و میراث فرهنگی، خدمات ورزشی و تفریحات سالم و تربیت بدنی بر توسعه گردشگری ورزشی منطقه آزاد ارس معنادار است (۱۸). اسدی و همکاران (۱۳۹۴) در مقاله‌ای به مطالعه امنیت در گردشگری ورزشی ایران و عملکرد سازمان‌های ورزشی در تأمین و توسعه آن با استفاده از آزمون دوجمله‌ای پرداختند و به این نتیجه رسیدند که در بخش تعیین و اولویت‌بندی عوامل محل امنیت قبل از حضور گردشگران ورزشی خارجی در ایران، گردشگران ورزشی، ایران را به‌عنوان منطقه بی‌خطر نمی‌شناسند و در موارد اشاره‌شده احساس ناامنی می‌کنند (۱۹). در این پژوهش سعی بر این است تا با توجه به زیرساخت‌های گردشگری و زیرساخت‌های ورزشی و توزیع فضایی آنها در بین مناطق

عوامل مؤثر در رویدادهای ورزشی پرداختند و به این نتیجه رسیدند اگر تماشاگران از تسهیلاتی همچون در دسترس بودن و پارکینگ‌ها رضایت داشته باشند، مجدداً در آن رویداد حضور پیدا خواهند کرد (۱۱). گیبسون^۱ و همکاران (۲۰۱۲) در مقاله‌ای به بررسی رویداد گردشگری ورزشی در شش رویداد طی ۱۸ ماه، در مورد متغیر اقتصادی پرداختند و به این نتیجه رسیدند که حضور تماشاگران در محل برگزاری، موجب رفاه مالی افراد و ایجاد شغل و تزریق پول در آن جامعه می‌شود (۱۲). کنلی و توهی^۲ (۲۰۱۴) در مقاله‌ای به بررسی اتحاد استراتژیک در گردشگری ورزشی در مورد سازمان ورزش ملی و اپراتورهای تور ورزشی پرداختند و نشان دادند که سازمان ورزش می‌تواند نقش مهمی در به حداکثر رساندن نتایج گردشگری از رویدادهای مهم بازی داشته باشد. همچنین در مقیاس کوچک‌تر، از پایین به بالا، اتحاد متقابل بخش می‌تواند به حداکثر رساندن نتایج گردشگری از رویدادهای مهم ورزشی کمک کند (۱۳). شجاعی و همکاران (۱۳۹۲) در مقاله‌ای به برنامه‌ریزی راهبردی گردشگری ورزشی استان مازندران پرداختند و دریافتند که شرایط مساعد آب‌وهوایی و شرایط حمل‌ونقل به ترتیب با اهمیت‌ترین و کم‌اهمیت‌ترین نقاط قوت و عدم برگزاری مسابقات ورزشی باکیفیت در این استان است (۱۴). اندام و همکاران (۱۳۹۳) در مقاله‌ای به بررسی راهکارهای توسعه گردشگری ورزشی در استان همدان پرداختند و نشان دادند که زیرساخت‌ها با میانگین $4/17 \pm 0/16$ با اهمیت‌ترین و طبیعت‌گردی با میانگین $3/56 \pm 0/07$ کم‌اهمیت‌ترین عامل‌های شناسایی‌شده از نظر پاسخ‌دهندگان هستند (۱۵). خطیب‌زاده و همکاران (۱۳۹۳) در مقاله‌ای به بررسی عوامل مؤثر بر کیفیت خدمات گردشگری ورزشی از دیدگاه گردشگران حاضر در

1. Gibson
2. Kennelly & Toohey

از نظر ارتباط با توسعه و بحث توسعه پایدار را بیان می‌کند. الگوی HDI جدیدترین الگو و مدل به‌کارگرفته‌شده در جهان می‌باشد که مورد قبول سازمان ملل است، زیرا قابلیت گسترش و جایگزینی در فضاهای مورد برنامه‌ریزی با مقیاس‌های مختلف و متنوع را دارد و به‌راحتی قابل اجراست (۲۲). مرحله اول: تشکیل ماتریس داده‌ها (جدول ۱).

پانزده‌گانه شهر اصفهان، نسبت به سطح‌بندی مناطق پانزده‌گانه شهر اصفهان به لحاظ گردشگری ورزشی اقدام شود.

روش پژوهش

روش پژوهش توصیفی تحلیلی است، به این ترتیب که ابتدا اطلاعات و آمار مورد نیاز در خصوص زیرساخت‌های مربوط به گردشگری ورزشی در سطح مناطق پانزده‌گانه مورد مطالعه جمع‌آوری شد، سپس از طریق مدل HDI^۱ مناطق پانزده‌گانه پرداخته سطح‌بندی شد.

قلمرو مکانی تحقیق

مناطق پانزده‌گانه شهر اصفهان

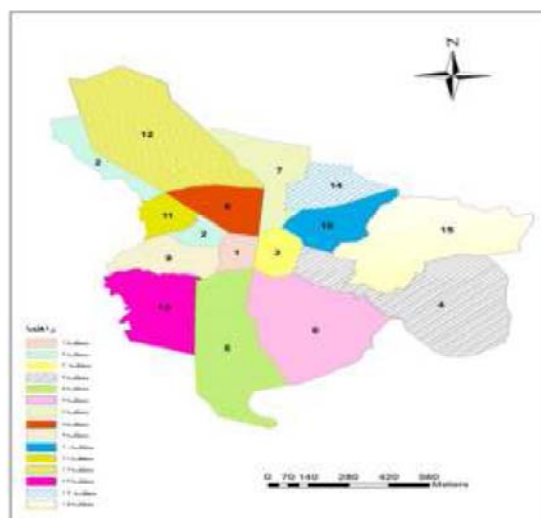
براساس منطقه‌بندی شهرداری اصفهان از تابستان ۱۳۹۲ شهر اصفهان به پانزده منطقه تقسیم شده است (نقشه ۱). در تقسیم‌بندی مناطق شهری اصفهان زاینده‌رود شهر را به دو نیمه شمالی و جنوبی تقسیم کرده است. نیمه جنوبی شامل سه منطقه ۵، ۶، ۱۳ است و دوازده منطقه دیگر در نیمه شمالی رودخانه واقع شده‌اند. محور مصنوع چهارباغ نیمه شرقی و غربی را پدید آورده است (۲۰).

تجزیه و تحلیل داده‌ها

رتبه‌بندی مناطق پانزده‌گانه با استفاده از مدل HDI

مدل شاخص ترکیبی توسعه انسانی (HDI) برنامه عمران سازمان ملل متحد اولین بار در سال ۱۹۹۰ برای درجه‌بندی کشورها از لحاظ توسعه انسانی الگویی به‌کار رفت که با قائل شدن اهمیت یکسان شاخص‌ها برای رتبه‌بندی به‌کار می‌رود. برنامه عمران سازمان ملل در این مدل از سه شاخص امید به زندگی، درصد باسوادی و درآمد سرانه برای درجه‌بندی کشورها استفاده کرده است (۲۱) شاخص‌های توسعه انسانی میزان برخورداری یا محرومیت مکان‌های مختلف (محله، شهر، منطقه و کشور)

1. Human Development Composite Index

شکل ۱. نقشه مناطق پانزده‌گانه شهر اصفهان

جدول ۱. ماتریس داده‌ها

شاخص مناطق	تعداد مراکز ورزشی سرپوشیده به ازای هر ۱۰۰۰۰ نفر	تعداد مراکز ورزشی روباز به ازای هر ۱۰۰۰۰ نفر	تعداد مراکز تفریحی ورزشی به ازای هر ۱۰۰۰۰ نفر
۱	۰/۳۸	۰/۳۸	۰
۲	۰/۹۲	۰/۸۹	۰
۳	۰/۳۶	۰/۰۹	۰
۴	۰/۴۸	۰/۸۷	۰/۲۳
۵	۰/۷۹	۰/۳	۰/۱۲
۶	۱	۰/۸	۰/۱۸
۷	۰/۲۶	۰/۴	۰/۰۶
۸	۰/۲۱	۰/۲۱	۰/۰۴
۹	۰/۸۱	۰/۸۱	۰
۱۰	۰/۴۷	۰/۳۳	۰/۰۵
۱۱	۰/۵	۰/۶۷	۰
۱۲	۰/۲۴	۰/۸۷	۰/۰۷
۱۳	۰/۴۲	۰/۸۴	۰/۰۸
۱۴	۰/۲۳	۰/۳۵	۰
۱۵	۰/۶۲	۰/۰۸	۰/۰۹

منبع: (۲۳)

مرحله دوم: محاسبه ماتریس بی مقیاس شده از

طریق رابطه زیر (جدول ۲)

$$I_{ij} = \frac{x_{ij} \text{ اندازه واقعی} - x_{ij} \text{ اندازه حداکثر}}{x_{ij} \text{ اندازه حداقل} - x_{ij} \text{ اندازه حداکثر}}$$

جدول ۲. ماتریس بی‌مقیاس‌شده

مناطق	شاخص	مراکز ورزشی سرپوشیده	مراکز ورزشی روباز	مراکز تفریحی ورزشی
۱		۰/۷۸	۰/۶۳	۱
۲		۰/۱	۰	۱
۳		۰/۸۱	۰/۹۹	۱
۴		۰/۶۵	۰/۰۲	۰
۵		۰/۲۶	۰/۷۳	۰/۴۸
۶		۰	۰/۱۱	۰/۲۲
۷		۰/۹۴	۰/۱۶	۰/۷۳
۸		۱	۰/۸۴	۰/۸۲
۹		۰/۲۴	۰/۱	۱
۱۰		۰/۶۷	۰/۶۹	۰/۷۸
۱۱		۰/۶۳	۰/۲۷	۱
۱۲		۰/۹۶	۰/۰۲	۰/۷
۱۳		۰/۷۳	۰/۰۶	۰/۶۵
۱۴		۰/۹۷	۰/۶۶	۱
۱۵		۰/۴۸	۱	۰/۶

مرحله سوم: محاسبه میانگین حسابی سطرهای

ماتریس بی‌مقیاس‌شده (جدول ۳)

جدول ۳. میانگین حسابی سطرهای ماتریس بی‌مقیاس‌شده

مناطق	میانگین
۱	۰/۸۰۳
۲	۰/۳۶
۳	۰/۹۳
۴	۰/۲۲۳
۵	۰/۴۹
۶	۰/۱۱
۷	۰/۷۵۶
۸	۰/۸۸۶
۹	۰/۴۴۶
۱۰	۰/۷۱۳
۱۱	۰/۶۳
۱۲	۰/۵۶
۱۳	۰/۴۸
۱۴	۰/۸۷
۱۵	۰/۶۹۳

مقدار $0/5 < HDI \leq 0$ نشان می‌دهد منطقه دارای سطح توسعه محروم است. اگر $0/8 < HDI \leq 0/5$ متوسط و اگر $1 < HDI \leq 0/8$ از سطح توسعه بالا برخوردار است (۲۴).

مرحله چهارم: در ابتدا برای یافتن شاخص توسعه انسانی برای هر منطقه از طریق رابطه زیر عمل می‌کنیم:
 $HDI=1-I_j$

سپس با مشخص شدن میزان شاخص ترکیبی انسانی هر یک از مناطق را می‌توان به سه دسته توسعه یافته، نیمه توسعه یافته و محروم تقسیم کرد (جدول ۴).

جدول ۴. سطح‌بندی مناطق پانزده‌گانه

مناطق	HDI	سطح توسعه یافتگی
۱	۰/۱۹۷	محروم
۲	۰/۶۴	متوسط
۳	۰/۰۷	محروم
۴	۰/۷۷۷	متوسط
۵	۰/۵۱	متوسط
۶	۰/۸۹	توسعه بالا
۷	۰/۲۴۴	محروم
۸	۰/۱۱۴	محروم
۹	۰/۵۵۴	متوسط
۱۰	۰/۲۸۷	محروم
۱۱	۰/۳۷	محروم
۱۲	۰/۴۴	محروم
۱۳	۰/۵۲	متوسط
۱۴	۰/۱۳	محروم
۱۵	۰/۳۰۷	محروم

نتیجه‌گیری

این فعالیت هستند. بیشتر شهرهای ایران از نظر گردشگری از قابلیت‌ها و پتانسیل‌های بی‌شماری برخوردار است و در صورت شناخت این قابلیت‌ها و استفاده در مسیر صحیح می‌تواند در زمینه جذب گردشگر داخلی و خارجی مؤثر واقع شود. شهر اصفهان نیز با داشتن جاذبه‌های طبیعی و گردشگری و چشم‌اندازهای زیبا موقعیت ممتازی برای پیشبرد اهداف گردشگری محسوب می‌شود. هیچ‌یک از تحقیقات قبلی با دید جامع‌نگر جغرافیایی به سطح‌بندی مناطق شهری از دیدگاه گردشگری ورزشی نپرداخته‌اند. تحقیقات انجام گرفته نیز

از آنجا که گردشگری ورزشی فعالیتی است که پیامدهای اقتصادی سیاسی اجتماعی و فرهنگی در تحولات مناطق به‌همراه دارد و در سال‌های اخیر نه تنها در سطوح فراملی، بلکه در سطوح ملی منطقه‌ای و محلی مورد توجه قرار گرفته است. بسیاری از مدیران در کشورهای توسعه یافته برای شکوفایی و توسعه گردشگری ورزشی درصدد توسعه بیشتر نواحی تحت نظارت خود و افزایش زیرساخت‌های گردشگری ورزشی و بهینه کردن خدمات گردشگری ورزشی در جهت افزایش ارزش افزوده

خود است. در این زمینه با توجه به اینکه شهر اصفهان قابلیت‌ها و پتانسیل‌های مختلف گردشگری ورزشی را به صورت طبیعی و مصنوعی داراست، مدیران و برنامه‌ریزان بخش گردشگری و ورزش استان و همچنین پژوهشگران و محققان باید اهتمام لازم را در جهت شکل‌گیری و توسعه این صنعت با برنامه‌ریزی و ایجاد استراتژی‌های مناسب از خود نشان دهند.

با توجه به نتایج پیشنهاد می‌شود در موارد زیر اقدام لازم صورت گیرد:

- توزیع یکسان زیرساخت‌های گردشگری ورزشی در سطح مناطق پانزده‌گانه شهر اصفهان و ایجاد تعادل در این زمینه؛
- ارتقای کیفیت زیرساخت‌های موجود برای افزایش رضایت گردشگران و جذب بیشتر گردشگر؛
- توجه بیشتر به مناطقی که زیرساخت‌های گردشگری پایین‌تری دارند؛
- استفاده از بروشورها و نقشه‌های راهنمایی گردشگران همراه با تصاویری زنده و جذاب؛
- برگزاری نمایشگاه و نمایشگاهی ورزشی در مناطق مختلف شهر؛
- تشکیل ستاد ویژه گردشگری - ورزشی در شهر اصفهان؛
- مطالعه دیدگاه دست‌اندرکاران و برنامه‌ریزان گردشگری به‌طور جزئی‌تر و دقیق‌تر.

بیشتر در حوزه رویدادها، فعالیت گردشگری ورزشی و کیفیت خدمات صورت گرفته است. بر این اساس در این مقاله با توجه به زیرساخت‌های ورزشی که مورد استفاده گردشگران است، به سطح‌بندی مناطق پانزده‌گانه شهر اصفهان از لحاظ زیرساخت‌های ورزشی پرداخته شده است. نتایج این پژوهش نشان داد که مناطق یک، سه، هفت، هشت، ده، یازده، دوازده، چهارده و پانزده دارای سطح توسعه‌یافتگی محروم، مناطق دو، چهار، پنج، نه و سیزده دارای سطح توسعه‌یافتگی متوسط و فقط منطقه شش دارای سطح توسعه‌یافتگی بالا هستند. به نظر می‌رسد با توجه به اهمیت موضوع گردشگری ورزشی و ضرورت بهره‌گیری از منافع مختلف فردی، اقتصادی، اجتماعی، فرهنگی و سیاسی ثابت‌شده در تحقیقات مختلف، وقت آن رسیده است تا مدیران و مسئولان برنامه‌ریزی و سیاست‌گذاری در امور گردشگری و ورزش شهر اصفهان بیش از پیش به این حوزه توجه و اهتمام ورزند و با همکاری سازمان‌ها، ادارات و دستگاه‌های ذی‌ربط و تأثیرگذاری همچون شهرداری‌ها، سازمان میراث فرهنگی، صنایع دستی، گردشگری، ادارات تربیت بدنی و منابع طبیعی در مناطق مختلف، به شناخت و توسعه جذابیت‌های تفریحی و ورزشی و ارتقای زیرساخت‌های لازم در شهر بپردازند و گسترش این صنعت را با مدیریت بخشی و منطقه‌ای آن، آغاز کنند. لازمه این کار آشنایی بیشتر مدیران و مسئولان شهرستان‌ها با این مقوله و درک اهمیت جذب گردشگران ورزشی و اهمیت میزبانی رویدادهای مختلف ورزشی در توسعه همه‌جانبه مناطق

منابع و مأخذ

1. Sabagh Kermani, M, Amiryan, S. The economic impact of tourism in the Islamic Republic of Iran to the use of data analysis and staff. Journal of Commerce, of course. 2000.4(16) 58-72 (in Persian)

2. Saadat, Y. Evaluation of the role of service and pilgrimage offices in attracting domestic and foreign tourists (case study of 14 areas of Isfahan city. Master thesis: Najaf abad university; 2012 (in Persian)
3. Preuss, et al. Profiling major sport event visitors: the 2002 commonwealth. Games. Journal of sport tourism. 2007; 12(1): 5-23
4. Gammon, S., Robinson, T. Sport and Tourism :A Conceptual Framework. Journal of sport Tourism. 2003; 8(1) :21-26
5. Mohsin, A. Tourist attitude and destination marketing. The case of Australia. northern territory and Malaysia Tourism management. 2005; 26(3): 732-733
6. Weed, M. The Influence of policy makers perception on sport tourism policy. development tourism review international. 2006; 10(14): 227-240
7. Kurtzman, J., Zauhar, J. A wave in time-the sport tourism phenomena. Journal of Asian sport for all. 2003 ;8(24): 29-36
8. Yamaguchi, Y. Sport tourism, sport volunteer and sport for all. Journal of Asian sport for all. 2005; 6(10): 19-27.
9. Shamaei, A., Mosavand, J. The level of the city of Isfahan in terms of tourism infrastructure by using AHP and TOPSIS. Journal of Urban and Regional Research. 2011; 3(10): 23-40
10. Shonk, D., Chelladurai, P. Service Quality, Satisfaction, and intent to return in Event Sport Tourism. Journal of sport management. 2008; 7(22): 587-602
11. Hall, J., O Mahony, B., Vieceli, J. An empirical model of attendance factors at sport sporting events.. International Journal of Hospitality Management. 2012; 10(29): 328-334.
12. Gibson H Kaplanidou, K., Kang, S. Small-scale event sport tourism :A case study in sustainable tourism. Sport Management review. 2012; 1 (2): 160-170
13. Kennelly, M., Toohey. Strategic alliances in sport tourism: National sport organizations and sport tour operators. Sport Management 8(19). 2014; 255-267
14. Shojaie, V., Tejari, F., Soleimani, B. M. strategic planning exercise Mazandaran tourism, scientific-research quarterly geographical space. 2013; 12(39): 173-194 (in Persian)
15. Andam, R., Aghai, A., Anbarian, M., Parsajo, A. Strategies for the development of sport tourism in the province. Journal of Contemporary Research in Sport Management. 2014; 4(7) :31-44 (in Persian)
16. Khatib Zadeh, M., Honarvar, A. Factors affecting the quality of tourism services from the perspective of sports tourists in the derby Vprspvly's independence. Journal of Sport Management. 2014; 6(1): 39-55
17. Mehdi Zadeh, A., Talebpour, M., Fathi, M. A Study on sports tourism in the city of Mashhad on a season of applied research in sport management. 2014; 2 (4): 23-36 (in Persian)
18. Kheiri Shojaie, M. Challenges of Development of Sport Tourism Aras Free Zone administrators and experts. MSc Thesis: Tabriz university; 2014 (in Persian)

19. Asadi, H, Portoghi, A, Eftekhari, I, Fallahi, A. Study of the objective dimensions of security in sport tourism in Iran and the performance of sport organizations in its development and development. *Journal of Sport Management*. 2015;7(1): 1-15 (in Persian)
20. Ziari, K. Regional planning principles and methods. Yazd University Press, Fifth Edition; 2005 (in Persian)
21. Asayesh, H, Estelaji, A. Principles and methods of planning area. Tehran, Islamic Azad University Rey, 2012 (in Persian)
22. Hossein zade Dalir, K. regional planning the publisher; 2006 (in Persian)
23. Department of Planning, Pzh.hsh and Information Technology. urban statistics.; 2014 (in Persian)
24. Hekmatnia, H, Mousavi, MN. model in geography with an emphasis on urban and regional planning. modern science publications, printed Yazd; 2006 (in Persian)